

POSTANOWIENIE

Dnia 16 marca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 16 marca 2023 r.

sprawy **1. R. P.**

2. M. O.

skazanych z art. 279 § 1 k.k. i in.,

z powodu kasacji wniesionych przez obrońców

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 5 kwietnia 2022 r., sygn. akt V Ka 967/20,

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi

z dnia 27 listopada 2019 r., sygn. akt V K 1640/12,

p o s t a n o w i ł

1. oddalić obie kasacje jako oczywiście bezzasadne,

2. kosztami postępowania kasacyjnego obciążyć skazanych w częściach na nich przypadających.

UZASADNIENIE

R. P. został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi z dnia 27 listopada 2019 r., sygn. akt V K 1640/12, na karę 2 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności za wymienione punktach CCCLVII – CCCLXX aktu oskarżenia czyny, kwalifikowane z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., stanowiące ciąg przestępstw z art. 91 § 1 k.k.

Sąd Okręgowy w Łodzi, wyrokiem z dnia 5 kwietnia 2022 r., sygn. akt V Ka 967/20, po rozpoznaniu apelacji wniesionych przez R. P. i jego obrońcę, a także

obrońców współoskarżonych, zmienił zaskarżony wyrok względem tego oskarżonego w ten sposób, że z opisu zarzuconych mu czynów w punkcie od CCCLVIII do CCCLXX aktu oskarżenia, a przypisanych w punkcie 33 wyroku usunął słowa „i dopuścił się przestępstwa w ciągu 5 lat od odbycia co najmniej kary 6 miesięcy pozbawienia wolności za podobne przestępstwo umyślne”, zaś z ich kwalifikacji przepis art. 64 § 1 k.k. W pozostałym zakresie utrzymał wyrok Sądu I instancji w mocy.

Obrońca R.P. wniósł kasację od orzeczenia Sądu odwoławczego, zaskarżając je w całości i zarzucając mu naruszenia prawa procesowego, mające istotny wpływ na treść orzeczenia:

- art. 433 § 2 k.p.k. i 457 § 3 k.p.k., poprzez nierozważenie w sposób dostateczny wszystkich zarzutów i wniosków wskazanych w środku odwoławczym, nieustosunkowanie się w motywacyjnej części uzasadnienia wyroku do tych zarzutów i wniosków i niepodanie, które z nich uznano za zasadne lub niezasadne, nie odniesienie się w sposób wyczerpujący do części sformułowanych zarzutów apelacyjnych związanych z rozstrzygnięciem istoty sprawy, ze wskazaniem czym ostatecznie kierowano się wydając takie, a nie inne orzeczenie;
- rażące naruszenie prawa procesowego, tj. art. 440 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k., art. 4 k.p.k. i art. 7 k.p.k., mające istotny wpływ na treść orzeczenia, polegające na utrzymaniu w mocy zaskarżonego orzeczenia Sądu I instancji, pomimo uchybień procesowych popełnionych przez ten Sąd, świadczących o naruszeniu przez orzeczenie sądu zasady prawdy materialnej oraz sprawiedliwej represji i w konsekwencji usankcjonowaniu przez Sąd odwoławczy dowolnej oceny materiału dowodowego dokonanej przez Sąd I instancji, wynikającej z niedostatecznego rozważenia wszystkich okoliczności ujawnionych w sprawie, przy jednoczesnym pominięciu dowodów przemawiających na rzecz skazanego.

Podnosząc powyższe, wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy R. P. Sądowi II Instancji do ponownego rozpoznania.

W pisemnej odpowiedzi na kasację, prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest bezzasadna w stopniu oczywistym, w związku z czym podlega rozpoznaniu i oddaleniu na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

W obu zarzutach kasacyjnych skarżący kwestionuje prawidłowość dokonanej w sprawie kontroli odwoławczej, przy czym w pierwszym zarzuca Sądowi nierozważenie i brak należytego omówienia wszystkich zarzutów apelacyjnych, a w drugim niewykroczenie poza granice zarzutów podniesionych w apelacji na podstawie art. 440 k.p.k.

Sąd Najwyższy nie podziela krytycznej oceny postępowania przed Sądem II instancji, uznając je za kompletne i rzetelne oraz spełniające wymogi wskazane w art. 433 § 2 i art. 457 § 3 k.p.k. Sąd Okręgowy w Łodzi rozważył bowiem wszystkie zarzuty apelacji R. P. i jego obrońcy, odnosząc się do nich na stronach 11 – 14 uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Przedstawił powody, które legły u podstaw podzielenia dokonanej przez Sąd I instancji oceny wyjaśnień pomawiającego współoskarżonego K. G. jako wiarygodnych, wskazując na ich zbieżność z innymi dowodami zgromadzonymi w sprawie. Jednocześnie słusznie zauważył, że sam oskarżony, który w okresie objętym zarzutem przebywał poza zakładem karnym miał fizyczną możliwość popełnić przypisane mu czyny. Ocena dowodów przeprowadzonych w tej sprawie jako logiczna i respektująca wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego, pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k.

Co do drugiego zarzutu kasacyjnego – skarżący nie wskazał, jakich konkretnie uchybień procesowych w postępowaniu przed Sądem I instancji nie dostrzegł Sąd odwoławczy, a które powinien był wziąć pod uwagę, wykraczając poza granice apelacji na podstawie art. 440 k.p.k. Tymczasem podnosząc zarzut naruszenia przez sąd przepisu art. 440 k.p.k. autor kasacji musi powiązać go z konkretnym uchybieniem, którym obarczone jest skarżone orzeczenie, a którego nieuwzględnienie z urzędu i utrzymanie orzeczenia w mocy, spowodowało rażącą niesprawiedliwość orzeczenia sądu pierwszej instancji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 grudnia 2020 r., III KK 274/20). Jednocześnie należy pamiętać, że art. 440 k.p.k., z uwagi na swój wyjątkowy charakter, może mieć zastosowanie tylko wtedy, gdy popełnione przez sąd pierwszej instancji uchybienia procesowe są rażące i ponadto miały - nie tylko potencjalny, ale realny, rzeczywisty wpływ na treść wyroku. Rażąca niesprawiedliwość orzeczenia sądu odwoławczego

ma miejsce wtedy, gdy sąd ten pominął lub nie zauważył takich uchybień popełnionych przez sąd, niewątpliwych i bezspornych, które w sposób znaczący mogą stanowić o naruszeniu przez orzeczenie między innymi zasady sprawiedliwej represji. Musi więc być nie tylko „oczywistą” - a więc „widoczną na pierwszy rzut oka”, „niewątpliwą” - ale też ma wyrażać poważny „ciężar gatunkowy” uchybienia, które legło u podstaw wydania orzeczenia dotkniętego „rażącą niesprawiedliwością” (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 maja 2021 r., II KK 138/21). Przepisy wymienione w drugim zarzucie kasacyjnym obok art. 440 k.p.k., czyli art. 2 § 2, art. 4 i art. 7 k.p.k., których naruszenie, zdaniem autora kasacji doprowadziło do „niedostatecznego rozważenia wszystkich okoliczności ujawnionych w sprawie przy jednoczesnym pominięciu dowodów przemawiających na rzecz skazanego” nie mają takiego charakteru. Zarzut ów, w tym kształcie, wobec braku sprecyzowania konkretnych błędów po stronie sądu, sprowadza się do kwestionowania ustaleń faktycznych, co jest niedozwolone na etapie postępowania kasacyjnego.

Ponieważ oba podniesione przez obrońcę zarzuty nie zasługiwały na uwzględnienie, a ich niezasadność nosi znamię oczywistości, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie, przy czym o kosztach postępowania kasacyjnego zgodnie z art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k.